

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **T. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 3. 2018, č. j. 18 A 36/2017 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 11. 2016, č. j. SMO/445788/16/DSČ/Růž, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 14. 4. 2016 v 13:18 hod. v Ostravě řídil na dálnici D1 osobní vozidlo, se kterým překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec danou dopravním značením „B20a“ – 80 km/h. Silničním rychloměrem PolCam PC2006 byla vozidlu naměřena rychlost 117 km/h, takže po odečtení přípustné odchylky přesnosti měřícího zařízení ± 3% jel rychlostí nejméně 113 km/h, čímž byla překročena nejvyšší dovolená rychlost mimo obec o 33 km/h. Tímto jednáním porušil žalobce § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu, zamítl rozhodnutím ze dne 15. 9. 2017, č. j. MSK 939/2017, odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť stejně jako on dospěl k závěru, že skutkové okolnosti byly dostatečně zjištěny a je z nich zřejmé, že se žalobce dopustil překročení rychlosti, a to minimálně z nevědomé nedbalosti. Ačkoliv došlo mezi ověřením rychloměru a měřením rychlosti k výměně pneumatik na měřícím vozidle, podle návodu k obsluze měřícího zařízení není nutné po výměně pneumatik provést kalibraci rychloměru, ale pouze zkoušku vozidla spočívající v kontrole ujeté dráhy, jejíž provedení bylo prokázáno.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zamítl výše označeným rozsudkem ze dne 22. 3. 2018.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou týkající se zániku žalobcovy odpovědnosti za přestupek uplynutím lhůty a ztotožnil se s názorem žalovaného, že na přestupek žalobce, spáchaný po 1. 10. 2015, již nelze aplikovat původní jednoletou lhůtu pro zánik odpovědnosti, a žalobcova odpovědnost za přestupek tak stále trvala.

[5] Dále se krajský soud věnoval otázce žalobcova zavinění, přičemž dospěl k závěru, že není pravdou, že by správní orgán I. stupně svůj závěr o vědomé nedbalosti řádně neodůvodnil, naopak na straně 5 svého rozhodnutí dostatečně zdůvodnil, proč posoudil žalobcovo jednání jako jednání zaviněné ve formě vědomé nedbalosti. Žalovaný následně ve svém rozhodnutí hodnotil zavinění žalobce odlišně od správního orgánu I. stupně, když dospěl k závěru, že se jedná o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, což také podrobně odůvodnil na straně 4 a 5 svého rozhodnutí. Jelikož řízení před správními orgány tvoří jeden celek a žalovaný hodnotil zavinění žalobce mírněji než správní orgán I. stupně, nešlo o změnu prvostupňového rozhodnutí.

[6] K žalobcově námitce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť v něm chybí odkaz na § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1 a § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, účinného v době spáchání přestupku, krajský soud uvedl, že se shoduje s názorem žalovaného, že není vadou výroku, nejsou-li v něm uvedena tato obecná ustanovení zákona o přestupcích, obsahuje-li výrok označení speciálního ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu.

[7] Krajský soud se dále zabýval otázkou samotného měření rychlosti a upozornil na to, že výsledek měření rychlosti vozidla překračujícího nejvyšší dovolenou rychlost, který byl získán měřícím zařízením umístěným v policejním vozidle, jež z důvodu změření této rychlostí muselo jet také rychlostí překračující nejvyšší dovolenou rychlost, není protiprávně získaným důkazem. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je v takovém případě nezbytné k plnění úkolů Policie České republiky (§ 18 odst. 9 zákona o silničním provozu). K námitce, že nebylo dostatečně zjištěno, že v místě měření byla opravdu omezená nejvyšší rychlost na 80 km/h, krajský soud poukázal na to, že správní orgán vycházel mj. i z úředního záznamu ze dne 14. 4. 2016, ve kterém je uvedeno, že v úseku

dálnice D1, ve kterém byl žalobce policejní hlídkou změřen, je maximální povolená rychlost 80 km/h, a z výpovědi svědkyně pprap. M. H., která uvedla, že se jednalo o měření rychlosti v úseku, kde je rychlost omezena na 80 km/h. Z výše uvedeného správní orgán neměl pochybnosti o tom, že v předmětném úseku měření byla nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, a ke stejnému závěru dospěl i krajský soud, přičemž žalobce ani ve své žalobě konkrétně neuvedl, proč by se mělo jednat o nedůvodné omezení rychlostního limitu.

[8] Krajský soud závěrem k žalobním námitkám týkajícím se výměny pneumatik policejního vozidla, kalibrace a dodržování návodu k obsluze odkázal na strany 5-7 rozhodnutí žalovaného, který se těmito námitkami podrobně zabýval, a krajský soud se s jeho názory ztotožnil. Krajský soud neměl pochybnosti o tom, že bylo-li měření realizováno, jeho metoda provedení musela být v souladu s manuálem k obsluze, správnost měření lze tedy považovat za jednoznačně prokázanou. Žalovaný nenařídil ústní jednání k provedení důkazu návodem k obsluze, nicméně návod k obsluze je založen ve správním spise a žalobce byl před vydáním napadeného rozhodnutí vyzván, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, přičemž byl výslovně upozorněn, že správní spis byl doplněn o návod k obsluze. Navíc krajský soud nemohl odhlédnout od toho, že zmocněnkyně žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně z návodu k obsluze rychloměru citovala určité pasáže, tudíž jí musel být znám, proto se nejedná o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K materiální stránce přestupku krajský soud odkázal na rozhodnutí správních orgánů, které se touto stránkou dostatečně zabývaly, přičemž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 33 km/h, tudíž nelze pochybovat o tom, že materiální znak přestupku byl naplněn.

III.

[9] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[10] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku určení jeho zavinění. Poukázal na to, že výrok rozhodnutí žalovaného zněl tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně „se potvrzuje". Tím bylo potvrzeno rozhodnutí, v jehož výroku bylo uvedeno, že přestupek byl spáchán „z nedbalosti", a v jeho odůvodnění pak bylo uvedeno, že jde konkrétně o nedbalost vědomou. V budoucnu mohou být tedy rozhodnutí, která spolu tvoří jeden celek, interpretována tak, že přestupek byl spáchán v nedbalosti vědomé. Nadto žalovaný výslovně neoznačil závěr o vědomé nedbalosti za nesprávný. Dle stěžovatele tedy celkově vlastně není vůbec zřejmé a z rozhodnutí jednoznačně interpretovatelné i pro třetí osoby, v jaké formě zavinění měl být přestupek spáchán. Navíc, vytknul-li stěžovatel správnímu orgánu I. stupně, že jeho závěr o zavinění nebyl řádně odůvodněn, s čímž se žalovaný ztotožnil, pak nebylo možné jen měnit závěr o zavinění, ale bylo nutné rozhodnutí zrušit, a to proto, že stěžovatel nedostal v průběhu správního řízení možnost vyjádřit se k přezkoumatelnému závěru o zavinění.

[11] Zároveň je nutné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl veškerá právní ustanovení, dle kterých rozhodoval. Jedině tak totiž může účastník řízení přezkoumat, zda správní orgán rozhodl dle těchto právních ustanovení správně, a jedině tak se může

účastník proti takovému výroku bránit tím, že správní orgán například opomenul zohlednit některou skutečnost, kterou dle těchto právních ustanovení zohlednit měl. V žádném případě se tak nelze ztotožnit s právním názorem krajského soudu, dle kterého nebylo nutné odkazovat na § 11 a § 12 zákona o přestupcích, odkázal-li správní orgán na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení stanoví pouze určité sankční rozmezí pro uložení pokuty. Podstatné přitom je, že dle textu tohoto ustanovení se za daný přestupek uloží pokuta. Oproti tomu podle § 11 zákona o přestupcích je uložení pokuty pouze fakultativní. Jde tedy o dva právní předpisy, které jsou ve vzájemném rozporu, kdy dle jednoho z nich je pokuta obligatorní a dle druhého fakultativní. Dle zásady *in dubio pro libertate* by přitom bylo na místě vyjít z právního předpisu výhodnějšího pro obviněného. Proto bylo zapotřebí, aby správní orgán též toto právní ustanovení uvážil a případně přesvědčivě odůvodnil, proč přistoupil k aplikaci právního ustanovení, které je pro stěžovatele méně výhodné.

[12] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán I. stupně výrokem rozhodnutí omezil jeho práva ohledně možnosti úhrady pokuty. Správní orgán I. stupně totiž závazně určil, že žalobce musí pokutu uhradit jedině na bankovní účet správního orgánu I. stupně, nebo na pokladně úřadu. Daňový řád však dává obecně obviněnému možnost většího množství způsobů úhrady pokuty; správní orgán I. stupně tak nepřípustně stěžovatele na těchto právech zkrátil.

[13] Stěžovatel dále namítal, že správní rozhodnutí není přezkoumatelné, když správní orgán sice konstatoval, že v daném místě platil rychlostí limit 80 km/h stanovený dopravní značkou B20a, nicméně nijak neodůvodnil, jak k takému závěru dospěl či z jakého důkazu jej dovodil. Z výslechu policistky H. nevyplývá, že by viděla značku omezující rychlost, ale pouze její právní závěr, že se jednalo o úsek s omezenou rychlostí. Svědkové však smějí předkládat pouze skutkové, nikoliv právní závěry.

[14] Stěžovatel závěrem kasační stížnosti předložil své pochybnosti o tom, zda bylo při měření postupováno v souladu s Návodem k obsluze, když nebylo prokázáno, že by po výměně pneumatik policejního vozidla byla provedena nová kalibrace či ověření rychloměru. Stěžovatel nepokládá za dostatečné pouhé tvrzení svědka prap. M., že z interních předpisů vyplývá, že došlo k provedení potřebné kontroly, jelikož svědek nebyl této kontrole sám přítomen. Dle stěžovatele měly být alespoň tyto interní záznamy provedeny k důkazu, aby se s nimi mohl seznámit (když na jejich základě správní orgán nepřímo rozhodoval). Zároveň nebylo na místě, aby správní orgány zaujaly postoj, že cokoli policista uvede, musí být nepochybně pravdivé a není zapotřebí provádět objektivní důkazy, ač jsou k dispozici. Prosté tvrzení policisty o tom, že z (neurčitých) „interních záznamů“ zjistil, že nové ověření bylo provedeno, není způsobilé vyvrátit pochybnosti o tom, že kontrola provedena nebyla.

IV.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na napadené rozhodnutí a na svá vyjádření v průběhu soudního řízení.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel nejprve poukázal na to, že jeho jednání nelze hodnotit jako zaviněné a že správní orgány pochybily, pokud jednoznačně neurčily, o jaký druh zavinění se mělo jednat. V tomto směru Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, ve kterém se detailně zabýval otázkou určení zavinění a ze kterého vycházel rovněž krajský soud v projednávané věci.

[19] Podle § 77 tehdy účinného zákona o přestupcích musel výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, měl tedy vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění je přitom z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Žalovaný tak správně konstatoval, že stěžovatel jako osoba s řidičským oprávněním jednal přinejmenším v nedbalosti nevědomé, tedy nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Proto krajský soud správně uzavřel, že se správní orgány otázkou zavinění stěžovatele dostatečně zabývaly, s čímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, neboť je dostačující, promítne-li se takové posouzení zavinění do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno.

[20] V tomto kontextu je třeba připomenout, že řízení, z něhož vzešlo správní rozhodnutí, je ovládáno zásadou jednotnosti. Tato zásada vyjadřuje, že správní řízení představuje až do vydání rozhodnutí jeden celek. Je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu může odvolací či rozkladový správní orgán nahradit část odůvodnění orgánu I. stupně vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnosti podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47, či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 10 As 123/2014 - 41). Pokud odvolací orgán souhlasí s výrokem správního rozhodnutí orgánu I. stupně, nicméně zcela se neztotožňuje s důvody, případně část odůvodnění postrádá, může tyto nedostatky nahradit v odůvodnění svého vlastního rozhodnutí. Předmětem přezkumu je pak zejména rozhodnutí odvolacího orgánu, doplněné o argumentaci správního orgánu I. stupně, kterou odvolací orgán potvrdil.

Stěžovatel tedy přehlíží, že případné vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně mohly být odstraněny žalovaným jako odvolacím správním orgánem. Právě k takovému postupu došlo v projednávané věci, když žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se stěžovatel přestupku dopustil minimálně z nevědomé nedbalosti. Zároveň však žalovaný nemusel přikročit ke změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť ten ve výroku uvedl pouze, že se stěžovatel přestupku dopustil z nedbalosti, s čímž se žalovaný ztotožnil, ačkoliv dospěl k závěru o jiné formě této nedbalosti.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud pochybil při vypořádání žalobní námitky, že výrok správního rozhodnutí neobsahoval všechna ustanovení, která správní orgán I. stupně aplikoval, jelikož v něm nebyly uvedeny § 11, § 12 a § 13 zákona o přestupcích. V projednávané věci správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí konstatoval, že se stěžovatel *„uznává vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) 3 zákona o silničním provozu pro porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu“* a dále že se za shora uvedené jednání stěžovateli *„za užití ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ukládá sankce“*.

[22] Nejvyšší správní soud v tomto směru odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, ve kterém se zabýval náležitostmi výroku správních rozhodnutí v oblasti správního trestání a dospěl k závěru, že *„správní orgán rozhodující o správním deliktu musel ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, **která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu**. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takovéhoto pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl“* (zvýraznění přidal Nejvyšší správní soud).

[23] Ve stěžovatelově případě je výrok rozhodnutí dostatečně určitý a obsahuje všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Touto porušenou právní normou byl § 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bodem 3 zákona o silničním provozu. Stěžovatelovo tvrzení o neurčitosti výroku nemůže obstát, neboť, jak správně dovodil i krajský soud, stěžovatel nemohl mít s ohledem na znění výroku žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku kladeného mu za vinu, ostatně sám proti této kvalifikaci obsáhle brojil již v odvolání a následně i v rámci soudního řízení. Ustanovení zákona o přestupcích, která stěžovatel citoval, spíše upravují procesní postup při projednávání přestupku, přičemž jsou obecnou úpravou. Zákon o silničním provozu je při posouzení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu zvláštní právní úpravou k obecnému zákonu o přestupcích a v projednávané věci má aplikační přednost. Jak totiž vyplývá z § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu, přestupku se dopustí ten, kdo naplní předpoklady zde stanovené, přičemž podle § 125c odst. 5 téhož zákona následuje obligatorní uložení pokuty. Správní orgán tak postupuje nikoliv podle benevolentnější obecné úpravy § 11 zákona o přestupcích, ale podle zvláštní úpravy obsažené v § 125c zákona o silničním provozu. Podle § 13 zákona o přestupcích lze

pokutu uložit do 1 000 Kč, nestanoví-li zvláštní část tohoto zákona nebo jiný zákon pokutu vyšší. Tímto jiným zákonem je v případě stěžovatelova přestupku zákon o silničním provozu, který závazně stanoví konkrétní výše pokut. Stěžovatelova argumentace je tak nedůvodná, neboť se nejedná o dva konkurující si předpisy, ale o vztah obecné a zvláštní právní úpravy.

[24] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán výrokem rozhodnutí, ve kterém stěžovateli určil způsoby úhrady pokuty, omezil stěžovatelova práva. Stěžovatel však ve své argumentaci nijak netvrdil ani neprokázal, že by tímto výrokem došlo k porušení jeho veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. Je třeba také poukázat na to, že způsoby úhrady stanovené stěžovateli ve výroku rozhodnutí (tedy bezhotovostně převodem na účet nebo hotově na pokladně Magistrátu města Ostravy) patří mezi standardní způsoby úhrady a stěžovatel ani neuvádí, proč nemůže pokutu uhradit stanoveným způsobem či jakým jiným způsobem by chtěl pokutu uhradit v případě, pokud by mu správní orgán ve výroku způsob úhrady neurčil. Ani této stěžovatelově námitce proto Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.

[25] Stěžovatel dále namítal, že je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, když správní orgán I. stupně sice konstatoval, že v daném místě platil rychlostí limit 80 km/h stanovený dopravní značkou B20a, nicméně nijak neodůvodnil, jak k takému závěru dospěl. Ani s tímto stěžovatelovým tvrzením nelze souhlasit. O tom, že měření proběhlo v úseku, ve kterém platil limit omezení rychlosti na 80 km/h, vypověděla při jednání dne 10. 10. 2016 svědkyně pprap. M. H., která byla měření přítomna. Stěžovatelův názor, že se jedná o právní závěr, není správný, neboť okolnost nejvyšší povolené rychlosti je v tomto kontextu otázkou skutkovou (ačkoliv je samozřejmě důsledkem právní regulace, v projednávané věci důsledkem umístění dopravní značky B20a omezující nejvyšší povolenou rychlost na 80 km/h). V průběhu jednání neměl stěžovatel žádné připomínky k provedeným svědeckým výpovědím a ani v následném vyjádření ze dne 21. 10. 2016 nezpochybňoval, že k měření jeho vozidla došlo v úseku s omezenou rychlostí. Omezení rychlosti na měřeném úseku stěžovatel nerozporoval ani v následném odvolání a poprvé tuto námitku uplatnil až v podané žalobě.

[26] Krajský soud se námitkou, že nebylo prokázáno umístění příslušné dopravní značky, zabýval na s. 7 napadeného rozsudku a zdejší soud se s posouzením této námitky provedeným krajským soudem ztotožňuje. Z podkladů shromážděných ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém místě byl skutek spáchán, jaká regulace rychlosti v tomto místě platila a že tedy byly naplněny všechny prvky objektivní stránky deliktu, pro který byl stěžovatel potrestán. Skutečnosti, ze kterých vycházel žalovaný i správní orgán I. stupně, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že v měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 80 km/h.

[27] V oznámení přestupku ze dne 14. 4. 2016 je uvedeno, že „*[d]ne 14. 4. 2016 ve 13:18 hod. řídil výše uvedený řidič na dálnici D1 na 365,5 km ve směru na Brno (katastr obce Ostrava) mimo obec osobní motorové vozidlo tovární značky AUDI A4 8E, rz 7T95687, barva MODRÁ-METAL, přičemž v místě, kde je maximální dovolená rychlost upravena dopravní značkou B20a na 80 km/h, mu byla naměřena pomocí měřícího záznamového zařízení Polcam 2006 rychlost 117 km/h*.“ Totožné závěry vyplývají též z úředního záznamu o přestupku na

č. l. 2 správního spisu. Nejvyšší správní soud má za to, že ze všech těchto podkladů je nepochybně seznatelné, že skutkové okolnosti spáchání daného správního deliktu byly dostatečně zjištěny tak, aby mohly správní orgány rozhodnout o stěžovatelově vině.

[28] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že je z úřední činnosti zdejšího soudu patrné, že zástupce stěžovatele současně zastupuje větší množství dalších přestupců a často užívá ve svých podáních správním soudům „typizované" všeobecné námitky, které takřka mechanicky opakuje. Takovou námitkou je v projednávaném případě např. námitka zavinění či námitka týkající se výměny pneumatik na služebním vozidle (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 - 41). Jak plyne z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS, nečinnost žalobce ve fázi správního řízení či předkládání „typizovaných" tvrzení automaticky neznamená, že by se správní soudy nemusely jeho později formulovanými žalobními či kasačními námitkami vůbec zabývat. Je ale přirozené, pokud správní soudy při hodnocení věrohodnosti a důvodnosti takových typizovaných tvrzení vezmou v úvahu okolnosti, které jsou jim známé z jejich úřední činnosti. V takové situaci také nemůže být překvapivé, pokud „typizované" námitky, na něž již v minulosti judikatura odpověděla, budou vypořádány velmi stručně, s ohledem na princip hospodárnosti řízení a často právě odkazem na předchozí judikaturu, která tuto „typizovanou" námitku již dostatečně vypořádala. Je také logické, že takové námitky nebudou v mnoha případech způsobilé vyvolat pochybnosti o zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu.

[29] K námitkám týkajícím se kontroly vozidla a výměny či podhuštění pneumatik Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že žalovaný nepopíral, že v době mezi ověřením rychloměru (dne 14. 12. 2015) a měřením rychlosti (dne 14. 4. 2016) proběhla výměna zimních pneumatik za letní. K otázce případného „rozkalibrování" v důsledku výměny pneumatik u automobilu s měřícím zařízením PolCalm PC2006 vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77, tento právní názor (bod 26): „*K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřícího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřící zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřící zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 - 66, ze dne 21. 9. 2015, č. j. 1 As 79/2015 - 56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2 006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.*"

[30] Z ověřovacího listu ze dne 14. 12. 2015 (č. l. 5 správního spisu) plyne, že „*rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze*." Zároveň z Návodu k obsluze měřícího zařízení Polcam 2006, který je součástí správního spisu a se kterým se stěžovatel zjevně seznámil, neboť z něj cituje, vyplývá, že v případě výměny kol (pneumatik) je třeba provést kontrolu ujeté dráhy. Kontrola se provádí na dráze 1 000 m (nebo i jiné, ale s přepočtem výsledku na 1 000 m), a pokud je

rozdíl mezi naměřeným údajem a skutečnou drahou 1 000 m větší než ± 2 %, je nezbytné nové ověření. Ve svědecké výpovědi prap. M. uvedl, že podle interních záznamů byla tato kontrola ujeté dráhy po výměně pneumatik provedena, a ani Nejvyšší správní soud neshledal důvod, proč by neměl svědecké výpovědi prap. M. uvěřit. Zároveň bylo v průběhu ústního jednání dne 10. 10. 2016 čteno osvědčení pprap. M. H., dle kterého je oprávněna k ovládání měřiče rychlosti Polcam. Ke stavu pneumatik zároveň prap. M. při jednání dne 10. 10. 2016 uvedl, že kontrolu před a po službě prováděl on a auto bylo v pořádku. Podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42, lze policistu obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. V posuzované věci z ničeho neplyne, že by bylo možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka. Krajský soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí poukázal na výslech svědků a dospěl k závěru, že svědecké výpovědi nepotvrdily stěžovatelovo tvrzení o podhuštěnosti pneumatik měřícího vozidla. S jeho názorem se ztotožňuje rovněž Nejvyšší správní soud (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 - 37).

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu